

haft etableret en konfliktrådsordning. Det er også derfor, vi har valgt at lade den fortsætte.

Når det så er sagt, må jeg så også sige til hr. Morten Bødskov, at det jo også var med under den flerårssaftaledrøftelse, som også hr. Morten Bødskovs parti indgik i, men der var altså ikke penge til det. Men det, som jeg kan forstå socialministeren nu er i færd med, er at undersøge muligheden for konfliktråd for de unge kriminelle som et alternativ.

Jeg forstår, at fru Elisabeth Arnolds partifælle fru Margrethe Vestager ikke helt har forstået, hvad konfliktråd går ud på, for hun havde i sin noget fejlagtige opgørelse over råd, nævn og puljer konfliktråd opstillet som et nyt råd, der skulle etableres under Socialministeriet – det tager jeg nu mest som udtryk for, at man var meget ihærdig med at tælle rådene – men det er faktisk med henblik på, at vi så dér måske kan udvide ordningen for de unge, der begår lovovertrædelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Bødskov – sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Beslutningsforslaget her sigter jo på at gøre ordningen permanent og landsdækkende. Man kunne måske godt få den idé, hvis nu regeringen mener, at man på et eller andet tidspunkt har til sinds at følge de anbefalinger, som kommer fra styregruppen og fra EU og fra Europarådet, at man kunne gøre det til et selvstændigt projekt, at man gør det her til en permanent og landsdækkende ordning, af en meget simpel årsag, nemlig den, at et af problemerne, der er i vores traditionelle straffesystem, jo er, at succesen, altså tilbagefaldsprocenten til kriminalitet er alt for høj; her er der ganske klart store resultater.

Kunne man forestille sig, at regeringen ville være med til uden for rammerne af et politiforlig og et kriminalforsorgsforlig, eller hvor man nu ellers kunne putte sådan en argumentation hen, at se på at gøre det her til et projekt? For vi ved, det virker, og prisen for det er forholdsvis lille, hvis vi nu skal være helt ærlige.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Altså jeg må sige, at der er indgået et politiforlig, og heri indgår også en videreførelse af den nuværende forsøgsordning, og derfor vil jeg finde

det ikke særlig venligtsindet over for de partier, som valgte også at turde tage det økonomiske ansvar og tage tævene for de besparelser, der skulle gennemføres, hvis regeringen ligesom skulle sige: Jamen det, I andre så ikke ville være med til, laver vi så bare med et nyt, alternativt flertal.

Jeg må sige, at hvis konfliktrådsordningen på et senere tidspunkt skulle etableres, men det skulle foregå inden for den tidsmæssige ramme, som den nuværende flerårssaftale kører under, så mener jeg det må forudsætte, at de partier, som der er indgået en flerårssaftale med, er enige i den indstilling.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil først sige, at jeg også blev dybt forundret over forligsforhandlingerne, da det gik op for mig, at regeringen ikke ud af det samlede driftsbudget på omkring 6 mia. kr. til politiet havde prioriteret at have de ca. 10 mio. kr. til konfliktråd med.

Men jeg vil gerne have præciseret: Det, ministeren siger, er, at der sådan set ikke er noget i forliget, der forhindrer, at man kunne indføre konfliktråd, men at ministeren bare politisk finder det rigtigst, at de partier, der var med i politiforliget, også skal være indstillet på at gennemføre konfliktråd. Er det korrekt forstået, at det er ministerens holdning, at regeringen egentlig synes, konfliktråd er en god idé, men at man ikke vil gennemføre det, hvis Dansk Folkeparti er imod, at man gennemfører det? Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er korrekt, at da vi forhandlede flerårssaftalen, var konfliktråd en af de varer, der var på hylderne, og som jeg sagde til hr. Morten Bødskov, var det ikke, fordi vi forhandlede på skrømt, altså at vi bare havde noget med, vi egentlig var modstandere af; vi havde faktisk gerne set, at det var blevet en landsdækkende ordning, men det var ikke muligt, da den samlede ramme skulle gøres op, at finde penge til det.

Jeg vil sige, at som forligsparti mener jeg ikke, at man så vil kunne gennemføre en sådan ordning, uden at alle partier, som er med til at bære ansvaret, også er enige om det. Det er den pris, man betaler, når man indgår et politisk forlig. Man har valgt at gå i én retning og prioritere